

Nr 184.

Av herr **Holmberg**, om årlig livränta eller pension åt järnvägsarbetaren *F. O. Nordkvists efterlevande maka Selma Kristina Nordkvist*.

År 1912 omkom arbetaren Frans Oskar Nordkvist under tjänstgöring på Porjusbanan. Hans efterlämnade familj, hustru och två barn, fick genom SJ en livränta som under de första sex åren uppgick till kronor 22:50 per månad men sedan ökades till 33:75. Nu får änkefru Nordkvist 27 kronor per månad från SJ.

Detta fall synes mig vara ett skrämmande exempel på en byråkratisk känslolöshet som statsmakterna icke borde tolerera inom sina egna verk. Fru Nordkvist får livränta »enligt 1901 års lag kompletterad med vissa senare bestämmelser». Det är den formel mot vilka alla klagomål visat sig vara verkningslösa. Att hon »behandlas på samma sätt som alla andra i samma belägenhet» är ingen tröst. Det ändrar tyvärr inte det faktum att Nordkvists familj och »alla andra i samma belägenhet» bara fått en krona per dag i vederlag för att familjeförsörjaren omkom under arbete i SJ:s tjänst.

Fru Nordkvist har också försökt åstadkomma ändring genom att öppna process mot SJ men kunde icke fullfölja rättegången därför att hon själv saknade medel och inte visste hur hon skulle förfara för att få rättshjälp.

Om det möjligen är avsikten hos regeringen eller någon utredningskommitté att så småningom föreslå ändring av de bestämmelser, som nu ge ett så otillfredsställande skydd åt änkor efter förolyckade arbetare, bör detta icke utgöra hinder för riksdagen att omedelbart åstadkomma en förbättring i det fall som påtalats.

Redan från början var ersättningen orimligt låg, och sedan dess har värdet av denna ersättning ytterligare försämrats genom ständigt fortgående prisökningar.

Under hänvisning till vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte bevilja änkefru Selma Kristina Nordkvist i Svartbjörnsbyn årlig livränta eller pension med skäligt belopp.

Stockholm i januari 1951.

Helmer Holmberg.